

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๐

เวลาฟังเทศน์จิตขยับขึ้นเรื่อย

เห็นลูกอันนี้(สาตี) แล้วก็คิดถึงคนอยู่ในบ้านนี้แหละ มันช็อกก่อง ต้นไม้ต้นหนึ่ง นั้นละต้นก่องที่เห็นนั้น เราจึงได้คิดถึงอีตานี้ละ แกช็อกก่อง เมียแกช็อกทอง เมียแกไม่สบาย พอหายป่วยลงบ้างยังไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย ผู้ก็จะเข้าป่าหาล่าสัตว์ล่าอะไรก็แล้วแต่เออะ เมียก็สั่ง เวลาไปนี่เอาลูกก่องมาให้กินหน่อยนะ รู้สึกอยากกินลูกก่อง เออ ผู้ก็ว่าอย่างนั้น นิสัยตกลงดีนะผู้ ผู้ช็อกก่อง เมียช็อกทอง เวลาผู้จะไปในป่านี้ สั่งผู้ไว้ว่า ให้เอาลูกก่องมาให้กินหน่อยนะ เออ แกว่า ไปแกจะสนใจดูหรือไม่ดูก็ไม่รู้แหละ พอกลับมาถึงบ้าน เมียถามว่าได้ลูกก่องไหมล่ะ ได้ลูกก่องมาหรือเปล่า ได้ ว่างั้น อยู่ไหนล่ะนี่(ชี้ตัวเอง) ชื่อแกช็อกก่อง ทางเมียก็ว่า โอ้ย บักทำ กูไม่ได้ถามหาก่องนี้ดอก โอ๊ะ นี่ก็ก่องเหมือนกัน ขบขัน

แล้วก็อีตาคนนี้แหละ ไปในป่าด้วยกันตอนที่เรายังไม่บวช หนองกลางดงเขาเรียกหนองหลวง ตอนกลางคืนข้างลงมาเล่นน้ำในหนอง มันอยู่กลางดง เตียนนี้ดงหมดแล้วก็ยังเหลือแต่หนอง แต่น้ำยังมีนะ ตอนเข้าพอไปถึงนั้นแล้วผักหนามมันกำลังออกเต็มที่อยู่ตามลำห้วยสามพาด พอไปถึงไปเห็นรอยข้างมันเล่นน้ำขึ้นใหม่ ๆ เราก็ไปตั้งแต่เช้า ข้างมันเล่นน้ำแล้วก็ขึ้น โอ้ นี่ข้างมันเพิ่งขึ้นไปใหม่ ๆ นะนี่ แล้วอีตาที่ว่าก่องนี้ละเอาปืนไปด้วย ปืนก็ได้บรรจุอะไรมาหนัก เพื่อจะยิงโกไปกินตามทาง แกว่างั้นแล้วบางทีไปเจอข้างเจอเสือเข้าจะทำยังไง ยิ่งแม่มันหมดแหละ แกบอกว่ายิงแม่มันหมดแหละ

พอไปเจอข้างแม่กับลูกละซีที่นี้ มันขึ้นจากน้ำใหม่ ๆ เราสังเกตรอย ตาเราสอดไปข้างหน้าก็เห็นจริง ๆ แม่กับลูกมันยืนอยู่ทางด้าน แกอยู่ห่างจากเรา จะบอกก็บอกไม่ทันเพราะข้างมันอยู่ที่นี่แล้ว แกไปจวนจะถึงข้างแล้ว เราก็ปีบโดดเข้าต้นไม้ ผู้ใหญ่ถึง พ่อครูอาจนี่ไปด้วยกัน วิ่งตามเราไป อะไร ๆ ข้างอยู่นั้นมึงเห็นไหม กูบอกอีตาค่องไม่ทัน มึงคอยฟังนะ สักเดียวข้างร้องเอ๊กอ๊าก ๆ ขึ้น ไปถึงข้างแม่กับลูกอยู่ที่นี้ ด้านก็ไปที่นี้ มันร้องเว๊กเว๊กขึ้น แกทำอะไรไม่ทัน แกก็เอาปืนส่อง ข้างมันกลัวปืนนี้มันก็วิ่ง เราก็ยังไม่ออกจากที่แหละ มันปัดลูกมันไปก่อนแล้ว อีตานี้ก็ยื่นทำปืนใส่ซี มันกลัวมันก็ไป

ต้นไม้ที่แกอาศัยต้นขนาดนี้แหละ พอนานพอสมควรแล้วแกก็ร้องเว๊ก ๆ ขึ้น แกเรียกเราให้ไป เราก็ยังไม่ไป ทางนั้นร้องเว๊กขึ้นอีก คือข้างมันไปแล้วแหละ มันไปไหนเด็กเหล่านี้ละ เราสองคนกับผู้ใหญ่ถึงพอเห็นเงียบ ๆ ข้างคงไปแล้วเราก็เลยออกมา

พอออกมา เป็นยังไงล่ะที่ว่าบรรจุอะไรมายิงแม่มันหมดเลย แล้วไม่เห็นยิงข้าง ยิงไม่ทัน แก่ปีบเข้าต้นไม้แล้วเอาปืนชี้ขึ้นฟ้า ช้างมันกลัว พอข้างไปแล้ว นี่นะชี้มันตกลงมาที่ กางเกงแกเปื่อยเต็มแต่ชี้ข้างมันตกลงมาใส่นี้ แล้วทำไมไม่ยิงล่ะ แก่ว่ายิงไม่ทัน แล้ว ทำไมไม่บอก จะบอกยังไงคนหนึ่งชนกันข้างอยู่แล้ว อีกคนหนึ่งอยู่โน้น บอกไม่ทัน แหละ ไหนบอกว่าจะยิงแม่มันหมด ไม่เห็นยิงเลย ขบขัน

อีตาคนนี้นิสัยแกตลก พูดไม่หัวเราะด้วย ก็คิดดูซิเมียสั่งให้ไปเอาลูกก่องมา หน้านี้ลูกก่องกำลังสุก เอาลูกก่องมาให้หน่อยนะ กำลังอยากลูกก่องหิวลูกก่อง เออ ว่า จั้น ครั้นเวลาไปแกสนใจหรือไม่สนใจก็ไม่รู้แหละ พอกลับมา ได้ลูกก่องไหมล่ะ เมียถาม ได้ ไหนล่ะ นี่ แก่ช็อกงอ ขบขันดี นิสัยแกเป็นอย่างนั้น นิสัยตลกดี

วันที่ ๒๒ ฟ้าหญิงจะเสด็จมาถึงที่นี่ ประทับค้างคืนหนึ่ง วันที่ ๒๓ ท่านเสด็จ กลับเราก็ไปเวียงจันทน์พอดี ท่านมาบอຍ ตอนที่เราไปสวนแสงธรรมก็ไป มาที่นี้ก็มา ตอนที่เราไปเทศน์ที่สนามหลวง เวลาท่านเล่าให้ฟังน่าฟังมากนะ เวลาฟังเทศน์ท่านพอนั้นจิตมันหดเข้ามาๆ เข้ามาถึงนี้กายเลยหายหมด เวลาฟังเทศน์ ฟังเทศน์เข้าไปๆ จิตหดเข้ามาๆ เหมือนกายไม่มีเลย เทศน์สนามหลวงชั่วโมง ๒๓ นาที เรียกว่านานอยู่ อย่างทุกวันนี้ไม่ได้นะ นั้นยังได้อยู่ ชั่วโมงกว่าอยู่ เทศน์สนามหลวงชั่วโมง ๒๓ นาที ไม่ว่าจะไปเทศน์ที่ไหนท่านจะมาประทับข้างๆ เวลาไปที่แรกที่ต้อนรับ ท่านก็ประทับที่ ต้อนรับครู่เดียว พอเราขึ้นธรรมาสน์บิ๊บท่านจะเสด็จมานั่งข้างๆ ธรรมาสน์ ว่าฟังถนัดดี

เวลาฟังเทศน์เพลินๆ เลยหายเรื่องร่างกายเหมือนไม่มี คือจิตรวมเข้ามาๆ เทศน์ที่สนามหลวงคนแน่นหมดเลยนะ คนแน่นหมด รถไม่มี เหมือนไม่ใช้กรุงเทพฯนะ ขณะที่เราเทศน์ เขาคงจะเตือนกันมากอยู่ รถราไม่มีเข้ามาเกี่ยวข้อง ประชาชนแน่น สนาม แล้วเงียบเลย เวลาเทศน์มีแต่เสียงเทศน์ของเรา พระก็เป็นพันๆ เรียกว่าครบ เทศน์สนามหลวงวันนั้นครบ ซาติก็คือนายกรัฐมนตรี คณะรัฐมนตรี ศาสนาก็คือพระ เต็มเป็นพันๆ รอฟังเทศน์ พระมหากษัตริย์ก็ฟ้าหญิงเล็กเสด็จ นั้นครบแล้ววันนั้น

ยังจำได้เทศน์ที่สนามหลวงชั่วโมงกับ ๒๓ นาที บรรดาที่เทศน์ผ่านมานี้เกี่ยวกับ เรื่องการช่วยชาติมีอำเภอสุงเนินมากกว่าเพื่อน ชั่วโมง ๒๔ นาที เทศน์อำเภอสุงเนิน ๑ ชั่วโมง ๒๔ นาที นอกนั้นไม่ถึง อย่างเทศน์สนามหลวงชั่วโมง ๒๓ นาที ยี่สิบสองยี่สิบ สามๆ เทศน์ในที่ต่างๆ ในกรุงเทพฯ เตี้ยวันลัด ลดเรื่อยนะ มันจะไม่เลย ๕๐ นาทีทุกวันนี้ อย่างมากนะ มันค่อยเป็นของมันเอง ถ้าลงได้ ๔๐-๔๕ นาที นับว่าได้มากแหละ ทุกวันนี้

กำลังร่างกายเครื่องมื่อสำหรับใช้มันก็ลดตัวลงไปๆ เราเทศน์ดูเหมือนจะชั่วโมงกว่าเท่านั้นแหละตั้งแต่ไหนแต่ไรมา พ่อแม่ครูจารย์ท่านเทศน์ถึง ๔ ชั่วโมงนะ เป็น

ธรรมล้วนๆ เวลาท่านเทศน์ไม่มีประชาชนเข้าไปเกี่ยวข้องเลย มีแต่พระเต็มศาลา วันไหนท่านจะประชุมพระอยู่ในวัดนั้นๆ ตามวัดต่างๆ แลวงใกล้เคียงมาฟังแล้วท่านก็กลับไปวัดของท่าน คือที่ท่านอยู่จริง ๆ ที่พักไม่พอ แล้วท่านก็ไม่เคยรับพระมากด้วย

เวลาท่านเทศน์เราไปอยู่ที่แรกเทศน์ ๔ ชั่วโมง ประชุมเทศน์ที่ไร ๔ ชั่วโมง หมุนตัวเลยนะ ๔ ชั่วโมง พลังของจิตพลังของธรรมท่านออกหมุนตัวๆ ที่นี้ก็เข้ากันได้กับผู้ฟัง ฟังด้วยความตั้งใจ เพื่ออรรถเพื่อธรรม เพื่อมรรคเพื่อผลจริง ๆ เลยต่างฝ่ายต่างเพลิน ท่านก็เพลินด้วยเมตตาออกฟุ้งๆ ธรรมะอยู่ในหัวใจ ไหลออกเลยละ เหมือนฝนตกลงมาจากท้องฟ้า ไหลลงมาเลย อันนี้ก็ออกฟุ้งๆ ๔ ชั่วโมง หลังจากนั้นมาก็ ๓ ชั่วโมง ค่อยลดลงๆ สุดท้ายมาถึง ๒ ชั่วโมง พอถึง ๒ ชั่วโมงแล้วหยุดเลย ท่านเทศน์นานอยู่

นี่เราพูดเรื่องว่ากาลเวลาล่าเวลาเฉยๆ นะ แต่การที่จะกำหนดว่าท่านเทศน์นานไม่นานไม่มีใครกำหนด พระไปนี้มุ่งต่ออรรถต่อธรรม ไม่ได้มุ่งต่อเวลาล่าเวลา ท่านเทศน์มุ่งต่อธรรม ธรรมต่อธรรมก็เข้ากันสนิท เวลาท่านเทศน์นี้จิตไม่ได้ออกไปไหน ไม่มีเวลานาที จิตมันจะหมุนอยู่ภายใน คือจิตนี้มี ๒ ประเภท ประเภทที่ไม่สงบพอเทศน์เข้าไปก็เหมือนแม่กล่อมลูกด้วยบทเพลง แล้วค่อยเคลิ้มเดี๋ยวลูกก็หลับ นี่ท่านเทศน์เข้าไปจิตก็ตะล่อมเข้ามาๆ ฟังเสียงเทศน์ท่านกล่อมเข้าไปๆ แน่วเลย นั้น

เวลาท่านเทศน์เต็มทีจิตก็ลงเต็มทีเสียงท่านเหมือนแว่วๆ อยู่สูงๆ อันนี้เข้าเป็นที่ฟังของตัวได้แล้ว แน่นปึ้ง เสียงแว่วๆ สูงๆ ขนาดนั้นละฟังเทศน์ เท่าที่ฟังมานี้เราพูดจริง ๆ ยกพ่อแม่ครูจารย์มั่นนี่ละ พูดได้ทั้งพ่อทั้งแม่มั่นถึงใจ ด้วยความเคารพเลื่อมใสเทิดทูนท่าน ท่านเทศน์นี้ไหลเลย นี่ละธรรมะออกจากใจโดยแท้ ภาคปฏิบัติ ปฏิบัติตรงไหนรู้ตรงไหนเห็นตรงไหนเป็นสมบัติของตนไปในตัวๆ เสร็จ ไม่ได้เหมือนเราเรียน เรียนมันเป็นความจำไม่ได้เป็นสมบัติของตัวเอง หลงลืมไปได้ ความจริงนี้ไม่มีลืม ภาคปฏิบัติรู้ตรงไหนเห็นตรงไหนเป็นสมบัติของตัวเอง เปิดกว้างออกๆ เรื่อยๆ

ฟังเสียงท่านทั้งหลายอยากฟังเทศน์ภาคปฏิบัติ เรานี้ซ้ำด้วย เพราะฉะนั้นมันถึงได้ไปอย่างนั้นละ มันไม่ได้ไปฟุ้งที่เดียวเลย มันไปซ้ำ ที่นี้มันก็รอบด้านมันก็รู้ของมันไปเรื่อย ๆ เพราะมันไปซ้ำ เวลาฟังเทศน์นี้เป็นขั้น ๆ ฟังเทศน์ท่านเพลิน เรื่องเวลาล่าเวลาไม่ได้สนใจ สุดท้ายกายหายเจ็บเลย มีแต่ความรู้แน่ว นี่หมายถึงขั้นจิตสงบ ผู้อยู่ในขั้นสงบพอท่านเทศน์นี้เหมือนแม่กล่อมลูกด้วยบทเพลง เคลิ้มหลับเด็ก ๆ นี่จิตแน่วลงถึงจุด อันนี้เป็นขั้นหนึ่ง

ที่นี้ถึงขั้นปัญญา พอจิตออกก้าวทางด้านปัญญาแล้วไม่อยู่นะ ไม่ได้ลงแน่ว จะขยับตามๆ ท่านก้าวก็ตามเลยๆ ตามเรื่อยเลย ไม่ได้อยู่นะ ต่างกัน เข้าถึงขั้นปัญญาแล้ว

มันหมุนของมันไปตามเลย ไม่อยู่ ผิดกันนะ เทศน์ท่านไปตรงไหนๆ มันจะตามเรื่อยๆ เลย เพลินนะนั่น ที่ตามตามด้วยความเพลินในธรรม ที่สงบก็สงบด้วยความเพลินในความสงบของตน นั่นละฟังเทศน์ภาคปฏิบัติ

เพราะฉะนั้นเราขออนไปแต่ก่อนท่านพูดในตำราว่า เวลาพระพุทธเจ้าแสดงธรรมจบลงเทวบุตรเทวดามนุษย์ ท่านบอกหมดเลย สำเร็จมรรคผลนิพพานเป็นแสนๆ ไม่ใช่บ่อยๆ ท่านพูดไว้ในตำรา เชื่อกันที่เรา คือท่านเทศน์ในคราวนี้จิตอยู่ในระยะนี้ก็ขยับขึ้นๆ หลายครั้งต่อหลายครั้งมันก็ถึงซี เพราะคนมากต่อมาก ไม่อยู่ในระดับเดียวกันจิตมีเหลี่ยมล้ำต่ำสูงต่างกัน ผู้ที่ก้าวไป พอก้าวไปจนวนั้นแล้วก็พุ่งออกเลย ๆ ทางนี้ก็ตามกันไปก็ออกเรื่อยไปอย่างนั้น

เชื่อกันที่เลยได้ฟังเทศน์พ่อแม่ครูจารย์มัน มันขออนไปเชื่อในตำราที่ท่านเทศน์ไว้แล้วเป็นความจริงล้วนๆ แต่ใจเรามันปลอมเต็มที มันก็ยังลงใจไม่ได้ แต่เวลาฟังเทศน์ไปนี่จิตมันขยับขึ้นเรื่อยๆ ชยับเรื่อยๆ ที่นี้มันจะไม่พ้นได้ยังไง จิตอยู่ในชั้นใดภูมิใดถึงด้านปัญญาแล้วมันยิ่งพุ่งๆ ตามเลย อย่างที่พูดนี้ละ พอจิตไปถึงชั้นอัศจรรย์ที่ว่า นี่ถ้าพ่อแม่ครูจารย์ยังมีชีวิตอยู่ไปแล้วถวายท่านมันจะได้สำเร็จเลยในครั้งนั้น เราแน่ใจ

คือจิตของเรามันสว่างไสวมันอัศจรรย์ในตัวเอง จิตมีความผ่องใสก็ไม่ต้องบอกละ มันอัศจรรย์ตัวเองจนรำพึงในตัวเอง เดินจงกรมอยู่ที่วัดดอยธรรมเจดีย์ ตอนเช้าๆ เข้ามีดลงไปตั้งแต่ตี ๔ เดินทางจงกรมทางด้านตะวันตกยาวไป ที่นี้จิตมันเกิดความอัศจรรย์ ความสว่างไสวเบิกกว้างออกหมดเลย จำอยู่อย่างนั้น เราก็เลยรำพึงขึ้นมา โอ๊ยทำไมจิตของเราถึงได้อัศจรรย์เอนักหนา ดูใจนี้เหมือนกับตะเกียงเจ้าพายุ หลอดไฟมันจำอยู่ข้างใน มันส่องแสงออกไปจ้า

ที่นี้เราก็มาเป็นทีหลัง ถ้าเล่าให้ท่านฟังในตอนนั้น คิดว่ามันจะผ่านได้ในตอนนั้นเลย พอไปถึงนี้แล้ว กระจุกทีเดียวมันก็เห็นโทษอันนี้ทันที ปล่อยี่งก็พุ่งเลย จากนั้นธรรมท่านก็เตือนขึ้นมาว่า ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหนนั่นแลคือตัวภพ ก็คือตัวสว่างไสวจำอยู่นั้นละตัวจุด จุดผู้้นั้นละ ต่อมแห่งผู้รู้ที่นั่นละสว่างจำอยู่นั้น นั่นแลคือตัวภพ ถ้าพ่อแม่ครูจารย์ยังมีชีวิตอยู่ ก็นั่นแหละตัวมหากัณฑ์ขึ้นทันทีเลยนะ นั่นละตัวมหากัณฑ์ มันจะรู้ทันที มันปิดปั๊บแล้วก็พุ่งเลย เราเสียดายมันเป็นตอนหลังท่านมรณภาพแล้วแต่แน่ใจว่าถ้าท่านจี๋เข้าไปตรงนั้น ก็เรากำลังเห็นคุณค่ามันเต็มที พอท่านว่านี่คือมหากัณฑ์เท่านั้นละ นั่นแลคือตัวภพตัวมหากัณฑ์ มันจะปิดทันทีเลย ขาดสะบั้นไปเลย เราแน่ใจแต่นี้มันมาเป็นทีหลัง จึงมาขออนหลังพิจารณาเสียดาย

ก็มาเป็นวัดดอยธรรมเจดีย์แหละ เวลาอัศจรรย์ในตอนเดือนกุมภาพันธ์ไปเป็นที่นั่นไปเที่ยวทางนั้นแล้วกลับมาเดือน ๖ สามเดือนแหละกลับมาที่นั่น ขึ้นมาก็มาปลงกันที่

นั่นละที่ว่ามันจำนี่ วัดดอยธรรมเจดีย์มีแบบอัครรรยอยู่สองครั้ง ครั้งหนึ่งก็ครั้งที่ อัครรรยตัวเองที่ธรรมท่านเดือน กลัวจะไปหลงตรงนั้น ถ้ามีจุดมีต่อมคือจุดแห่งผู้รู้ที่ สว่างไสวนั้นละ นั่นแหละคือตัวภพ ตัวภพคือตัวนี้ ถ้ามีครูบาอาจารย์เข้าไปนั่น นั่นแหละ คือตัวมหากัณฑ์ ท่านนั้นละมันจะปิดทันทีเลย ขาดสะบันง์เลย เวลามันเป็นที่หลังของ เจ้าของมันถึงรู้ พอมาเห็นโทษอันนี้ปั๊บมันปั๊ดปั๊บน้ำขาดสะบันง์ไปเลย นั่น ถ้ามีผู้มาจับบอก ตั้งแต่นั้นมันจะไปตั้งแต่นั้นเลย แต่ไม่มีผู้บอก

ธรรมท่านเดือนมันก็ยังไม่ว่างใจนะ ยังงอยู่ บทเวลามันมาปลงตกแล้วถึงมารู้ที หลัง นั่นละการภาวนา วัดดอยธรรมเจดีย์เป็นสองหน หนหนึ่งก็ที่ว่าอัครรรยใจตัวเอง เดือน ๓ พอเดือน ๖ ก็กลับมากลางกันที่นั่น มีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหนนั่นแหละคือตัว ภพตัวนี้ละ มันก็มาปลงกันตรงนั้นละ ลงตรงนั้นเลย คือจุดนั้นมันจุดแห่งผู้รู้ นั่นละตัว ภพอยู่ที่นั่น พอปิดอันนี้ออกแล้วก็จำเลยไม่มีเหลือ วัดดอยธรรมเจดีย์นี้มีมีแปลก ประหลาดอัครรรยถึงสองครั้งนะ ที่อื่นไม่ปรากฏ ไปอยู่ที่ไหนในป่าในเขาเราก็ไปเสีย พอ แต่เวลามาเป็นอัครรรยก็มาเป็นอยู่ที่วัดดอยธรรมเจดีย์ เป็นสองครั้ง

ครั้งที่อัครรรยตัวเอง จิตมันสว่างไสวมันจำครอบไปหมด โลกนี้ว่างไปหมด เหลือแต่นี่มันสว่างจำอยู่ภายใน เหมือนตะเกียงเจ้าพายุที่มันสว่างจำอยู่ภายในแก้ว ครอบนะจิตดวงนี้ นั่นละคือตัวภพ แน่ะ ธรรมะท่านกลัวติดท่านบอก เราก็ยังจับไม่ได้ แต่เวลาอันนี้แตกกระจายไปแล้วมันถึงรู้ทีหลัง อ้อ นี่คือตัวภพ แน่ะ ก็อย่างนั้น

การปฏิบัติให้พากันปฏิบัติอย่างนั้น อย่าพากันมาเรียนวิชาหมาในวัดนั้นนะ เราไม่ อยากได้ยินได้ฟัง เราเรียกว่าอาภัพมากได้ลูกศิษย์ลูกหามา แทนที่จะมีความสงบ ร่วมเย็นสว่างไสวภายในใจ มีตั้งแต่พื้นแต่ไฟ เรียนแต่วิชาหมา มายกโทษยกกรรมซึ่งกัน และกัน คนนั้นเป็นอย่างนั้น คนนี้เป็นอย่างนี้ หัวใจตัวเองเป็นมหากัณฑ์มันไม่ได้ดู มาเลย เป็นโรงส่งสมวิชาหมากัดกันในวัด ภายในนี้ ในครวนี้มันสำคัญมากนะ ผู้หญิงนี้ ปากเปราะ เก็บความรู้สึกไว้ไม่ได้เลย อะไรออกๆ ออกเลยๆ แล้วก็กระทบกระเทือน กัน จำให้ตื่นะพวกนี้ เป็นลูกศิษย์ของเราทั้งนั้นอยู่ในโอวาทที่เรากำลังสอนอยู่เวลานี้ ให้ เอาไปปฏิบัติ

พระท่านอยู่นี้ท่านไม่มีเรื่องอะไร ทำไมฝ่ายผู้หญิงจึงมีอยู่ไม่หยุดไม่ถอย เป็น เพราะอะไร นี่ละคำว่าอวดดีอวดเด่น ก็คืออวดชั่ว อวดความลามกของตัวเองให้รู้เสีย มันออกไปกระทบกระเทือนผู้ใด นั่นแหละคือตัวอันธ์พาลมันออกไป ยกโทษคนนั้นๆ คนนั้นไม่ดีอย่างนั้น คนนี้ไม่ดีอย่างนี้ เจ้าของไม่ดีเท่าไรไม่ดู ถ้าหันสติเข้ามาปั๊บมันจะ รู้ทันทีเลย นี่มันเป็นตั้งแต่อย่างนั้น หาความสงบสุขจึงไม่ได้ พระท่านมุ่งดูตั้งแต่หัวใจ ท่าน ท่านไม่มีอะไรมีมากมีน้อย แต่ฝ่ายผู้หญิงอยู่ข้างในครวนี้มักเกิดเรื่องกันอยู่เสมอ

เราผู้ปกครองฟังทั้งสองฝ่าย ฝ่ายนั้นเป็นฝ่ายผู้หญิง ฝ่ายนี้เป็นฝ่ายพระฝ่ายปฏิบัติ การปฏิบัติการแสดงออกต่างกันยังไงบ้าง ฝ่ายผู้ชายท่านเก็บความรู้สึก ฝ่ายพระท่านเก็บความรู้สึกไม่ได้มีอะไรกระทบกระเทือนกันง่าย ๆ ผู้หญิงนี้มันปากเปราะปากบอน อะอะออกแล้ว ๆ มีแต่เรื่องมาทะเลาะกัน ไม่ได้มาสั่งสมอรรถธรรม มาสั่งสมตั้งแต่ฟันแต่ไฟเผาไหม้ซึ่งกันและกัน และถือว่าตัววิเศษด้วยเอาไฟเผาหัวอกตนเองและเผาหัวอกคนอื่น นี่มันมาหากิเลสนะ ไม่ได้มาหาอรรถธรรม

ถ้าหาอรรถธรรมแล้วความดีความชั่วจะแสดงออกที่จิต สติมีอยู่ที่จิตจะรู้กันทันทีดับปั๊บ ๆ ถ้าลงสติควบคุมอยู่แล้วมันจะออกไปไหนมันจะรู้ทันที ถ้าไม่มีสติเป็นบ้าไปวันยังคำก็ไม่รู้ ได้นินทากาล ได้เหยียบย่ำทำลายเขาด้วยวาตะของหมาบ้าแล้ววันนั้นเพลินทั้งวัน เป็นบ้าทั้งวันเพลินทั้งวันมันไม่รู้ตัวนะ ถ้ามีสติตั้งแล้วไปเพลินหาอะไรกับใคร ใครก็มาปฏิบัติเพื่อแก้ไขตัดแปลงตัวเอง ถอดถอนกิเลสที่มีอยู่ในหัวใจของตนทุกคน ๆ ลงตรงที่จิตนี้มันจะไม่ออกไปยุ่งนะ อยู่ที่ไหนจะสะตวงสบายไปหมด

เรื่องของใครเป็นของใคร เรื่องของเราเป็นของเรา เวลานี้เรามาชำระเรา เราไม่ได้มาชำระใคร มาชำระเราอบรมเราให้เป็นคนดี ดูตัวอันธพาลที่เป็นอยู่กับจิตนี้ซิ ตัวนี้ตัวอันธพาล พอตัวนี้สงบแล้วโลกนี้ว่างเปล่า พุดให้ชัดเจน โลกนี้ว่างเปล่าหมด จิตตัวเดียวนี้ละเป็นอันธพาลขวางโลกธาตุไปหมดเลย พอกิเลสที่เป็นตัวขวางโลกธาตุอยู่ภายในจิตขาดสะบั้นลงไปไม่มีอะไร โลกนี้ว่างเปล่า

อย่างพระพุทธเจ้าท่านสอนพระโมฆราช ถึงขั้นที่จะสอนอย่างนี้ท่านสอน เพราะผู้นี้จวนจะบรรลุนิพพานแล้ว

สุญญโต โลภ อเวกขสุสุ โมฆราช สทา สโต

อตตานุกิฏฐิ อุหจจ เอว มจจุตโตโร สिया

เอว โลภ อเวกขนุติ มจจราชา น ปสุสติ

ดูก่อนโมฆราช เธอจึงเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ ฟังสติทุกเมื่อ พิจารณาโลกให้เป็นของสูญเปล่าว่างเปล่า ถอนอัตตานุกิฏฐิความเห็นที่เราว่าเขาซึ่งเป็นก้างขวางคอนั้น ออกเสีย จะฟังพ้นจากพญามัจจุราชเสียได้ พญามัจจุราชจะตามไม่ถึงผู้พิจารณาโลกเป็นของสูญเปล่าแล้ว นั่นท่านว่าอย่างนั้น จิตใจของเราเนี่ยมันขวางไปด้วยขวางด้วยหนามด้วยพินด้วยไฟ ไปที่ไหนจึงขวาง ขวางในตัวเองแล้วออกไปขวางคนอื่น แล้วต่างคนต่างมีพินมีไฟด้วยกันก็ขวางกันทั้งวัดทั้งวาหาความสงบไม่ได้ วัดหนึ่ง ๆ แทนที่จะมีธรรมเป็นเครื่องทำความสงบเลยกลายเป็นพินเป็นไฟมาเผากัน นี่ละคือมันไม่ได้ดูหัวใจ ตัวเป็นพินเป็นไฟ มันก็มีแต่ก่อก่อพินก่อก่อไฟไปเรื่อย ๆ ให้พากันเอาไปพิจารณานะ

เราอาจจะแตกแล้วอยู่ในวัดนี้นะ อย่าว่าธรรมดา แต่ไม่พูด เหมือนไม่รู้ไม่ชี้ จะว่า เก็บความรู้ไม่เก็บความรู้สึกเพราะเราเป็นอาจารย์ ใครดีใครชั่วยังงั้นเก็บมาบอกคุณ ทหารดูเรียบร้อย เก็บไว้ๆๆ เหมือนตึกตาไปไหน แต่หัวใจนี้ประมวลเหตุการณ์ต่างๆ ที่ อยู่ในความดูแลของเราไว้อย่างเต็มที่ๆ เมื่อถึงเวลาเวลาที่ควรจะพูดยังงั้นจึงมาพูดตั้งที่ ว่านี้แหละ มันอกจะแตกแล้วนะ ไปที่ไหนมันไม่ได้ระวัง จิตใจเก็บความรู้สึกไม่ได้ ไม่มี สติมันเก็บไม่ได้ละ ถ้าสติมีแล้วเก็บได้ทั้งนั้น นี่มันไม่มีสติ เพ่นพ่านๆ อยู่ด้วยกิเลส ตัณหาลากไปๆ ลากไปนั้นชนคนนั้น ลากไปนั้นชนคนนี้ สุดท้ายก็เป็นโรงหมัดโรงมวยโรง ฟันโรงไฟเผาไหม้กันไม่วัดไม่เกิดประโยชน์อะไร ให้พากันจำเอา เอาละพอ

(กราบเรียนให้ทราบครับ รายการเครื่องอุปโภคบริโภค สำหรับหลวงตานำไป สงเคราะห์เวียงจันทน์ ประเทศลาว วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐

ข้าวสารเหนียว ๖,๐๐๐ ถุงๆ ละ ๑๒ กิโล ข้าวสารเจ้า ๒,๖๐๐ ถุงๆ ละ ๑๒ กิโล ปลากระป๋อง ๑,๐๐๐ กล่องๆ ละ ๑๐๐ กระป๋อง น้ำมันพืช ๑,๐๐๐ กล่องๆ ละ ๑ โหล น้ำปลา ๑,๐๐๐ กล่องๆ ละ ๑ โหล มาม่า ๒,๐๐๐ กล่อง ขนมปัง ๕๐๐ ปับ ขนม ตูบตูป ๕๐๐ กล่อง มั่ง ๓,๐๐๐ หลัง เสื่อ ๓,๐๐๐ ผืน ผ้าขาวม้า ๓,๐๐๐ ผืน ผ้าขาว ๓๐๐ พับ ยาทมิใจ ๓๐๐ กล่อง ยาธาตุสี่ ๑,๐๐๐ ขวด เสื่อยืด ๑,๐๗๕ ตัว ทั้งหมด ๑๕ รายการ)

อ้อ พอใจ ดูว่าเป็นพันๆ แล้วเราพอใจ เป็นหนึ่งๆ สองๆ ไม่พอใจ นี่ว่าเป็น พันๆ ขึ้นไปเราพอใจ ก็ทำอย่างนั้นซิทำแต่ละทีๆ (หลวงตาให้รถศรีวิไลไว้คันหนึ่ง ตอนนี้อร่อยเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขามาอยู่ที่นี่แล้วครับ) อันนี้ไม่ได้ขอละ ไปดูสภาพของรถ มีรถคันเดียวเราดูแล้วให้ทันทีเลย เอ้ามาเอา

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*